

Sygn. akt X GC 901/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Radosław Ochał

Protokolant: Dorota Paś

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2022 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko Zakładowi (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 4.832,54 (cztery tysiące osiemset trzydzieści dwa 54/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 27 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 1.317 (jeden tysiąc trzysta siedemnaście) złotych tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła o zasądzenie od pozwanej Zakład (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. kwoty 4.832,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonych od dnia 27 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że strony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarły umowę o przyłączenie do sieci, w której ustaliły wzajemne prawa i obowiązki związane z realizacją i finansowaniem przyłączenia pozwanej do sieci powódki. Pozwana zobowiązała się zawrzeć umowę o świadczenie usług dystrybucji albo przedłożyć powódce zawartą umowę kompleksową w terminie określonym w umowie. Opóźnienie w wykonaniu tego obowiązku uprawniało powódkę do naliczenia kary umownej. Pozwana ostatecznie nie wykonała w/w obowiązku, stąd powódka obciążyła ją karą umowną w łącznej wysokości 4.832,54 zł. Pozwana świadczenia tego nie spełniła.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Swoje stanowisko argumentowała tym, że powódka celem wykazania zasadności swojego roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu przedłożyła umowę o przyłączenie do sieci nr (...)D3/RR2 z dnia 19 lutego 2019 r., a także notę nr 3A0024921/10238103/2021 z dnia 12 stycznia 2021 r. wystawioną na kwotę 2.416,27 zł oraz notę nr 3A0024922/10238103/2021 z dnia 12 stycznia 2021 r. na kwotę 2.416,27 zł. Jednakże z treści drugiej noty wynika, że dotyczy ona innej umowy, tj. umowy o przyłączenie do sieci nr (...)D3/RR2, której strona powodowa nie przedłożyła do pozwu. Strona pozwana zaprzeczyła okoliczności, że strony łączyła taka umowa. Tym samym, strona powodowa nie wykazała swojego roszczenia w tym zakresie co do

zasady. Z uwagi na to roszczenie strony powodowej o zapłatę kwoty 2.416,27 zł powinno zostać oddalone, bowiem strona powodowa w żaden sposób nie udowodniła zasadności swojego roszczenia, a w szczególności tego, z jakiego stosunku zobowiązaniowego ono wynika. W sprawach gospodarczych powód jest obowiązany powołać wszystkie dowody w pozwie, a pozostałe dowody powołane później podlegają pominięciu, chyba, że strona uprawdopodobni, że ich powołanie nie było możliwe, albo, że potrzeba ich powołania wynika później, co w realiach niniejszej sprawy trudno sobie wyobrazić. W dalszej kolejności pozwana zauważała, że także roszczenie powoda o zapłatę kary umownej w pozostałej części jest nieuzasadnione. W dniu 19 lutego 2019 r. strony zawały umowę o przyłączenie do sieci nr (...)D3/RR2, której przedmiotem było przyłączenie instalacji pozwanej w obiekcie: Oczyszczalnia ścieków (stacja transformatorowa nr (...)) zlokalizowanym w M. przy ul. (...), dz. nr. 491 obr. 19 do sieci powódki z mocą przyłączeniową o wartości 550 kW na napięciu 15 kV. W § 3 tej umowy strony ustaliły zakres prac niezbędnych do wykonania w celu realizacji przyłączenia, w szczególności zasady współpracy i to, że to powódka miała wykonać przyłącze. Pismem z dnia 26 czerwca 2020 r. pozwana została poinformowana przez stronę powodową o tym, że zakończyły się prace związane z budową przyłącza energetycznego zgodnie z zawartą umową o przyłączenie do sieci nr (...)D3/RR2. Zgodnie z § 6 ust. 2 w/w umowy, w tej sytuacji pozwana zobowiązana była do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji lub przedstawienia zwartej umowy kompleksowej w terminie 60 dni. Realizując powyższy obowiązek, po zaledwie 3 dniach, pozwana złożyła wniosek o przyłączenie instalacji odbiorczej do sieci, które to zdarzenie jest konieczne w celu zawarcia jednej z umów wymienionych w § 6 ust. 2. Pismem z dnia 4 sierpnia 2020 r. powódka poinformowała jednak, że w/w wniosek został negatywnie zweryfikowany z uwagi na brak protokołu odbioru przez nią instalacji wykonanej przez pozwaną. Dla realizacji obowiązku określonego w § 6 ust. 2 umowy (t.j. zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji lub przedstawienia zwartej umowy kompleksowej) niezbędne było dokonanie przez powódkę przyłączenia do sieci instalacji pozwanej - zgodnie z w/w wnioskiem. Jak wynika ze stanowiska powódki, wyłączną przyczyną odmowy przyłączenia do sieci był brak przedstawienia przez pozwaną protokołu odbioru przez powódkę instalacji, pomimo faktu, że odbiór ten miał miejsce. Jednak instalacja złączy była realizowana na zlecenie powódki, w związku czym powódka jest w posiadaniu protokołu odbioru tej instalacji. Do tego przedmiotowa instalacja ostatecznie została podłączona, a to, zdaniem strony pozwanej, świadczy o nadmiernym formalizmie zawartej pomiędzy stronami umowy, bowiem ostatecznie brak przedłożenia w/w protokołu nie stał na przeszkodzie, żeby doszło do zawarcia pomiędzy stronami umowy kompleksowej.

W ocenie pozwanej działanie powódki stało w sprzeczności z art. 354 k.c., który nakazuje stronom umowy współdziałać w wykonaniu zobowiązania - nie tylko zgodnie z jego treścią, ale też w sposób odpowiadający celowi społeczno-gospodarczemu zobowiązania oraz z zasadami współżycia społecznego oraz zwyczajami. Odmowa przyłączenia do sieci podyktowana nieprzedstawieniem przez pozwaną dokumentu, w którego posiadaniu znajdowała się powódka, godzi w w/w normę nakazującą stronom zobowiązania współdziałanie. W szczególności postawa powódki stoi w sprzeczności z celem społeczno-gospodarczym zobowiązania oraz z zasadami współżycia społecznego. Nie było bowiem przeszkód ku temu, ażeby powódka dokonała przyłączenia do sieci instalacji pozwanej. A właśnie odmowa stanowiła wyłączną przyczynę niewykonania przez pozwaną zobowiązania, o którym mowa w § 6 ust. 2 umowy. Tym samym pozwana nie jest stroną ponoszącą odpowiedzialność z tytułu niewykonania w terminie zobowiązania, o którym mowa w § 6 ust. 2 umowy. Niedochowanie kodeksowego obowiązku współdziałania sprawia, że odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa na powódce. W związku z tym brak jest podstaw do obciążenia pozwanej karą umowną. Samo nie zawarcie w terminie 60 dni umowy o świadczenie usług dystrybucji czy też nie zawarcie umowy kompleksowej nie stanowi podstawy nałożenia kary umownej, gdyż § 9 ust. 2 ww. umowy jednoznacznie wynika, że uzasadnione byłoby to wyłączenie w sytuacji, gdyby to pozwana ponosiła odpowiedzialność za powstałe opóźnienie, a taka sytuacja nie wystąpiła.

„Z daleko posuniętej ostrożności procesowej” pozwana podniosła o dokonanie przez Sąd miarkowania kary, bowiem z uwagi na okoliczności niniejszej sprawy uznać należy, że jej wysokość jest rażąco wygórowana. Dochodzona kara umowna jest rażąco wygórowana, w szczególności ze względu na fakt braku poniesienia jakiegokolwiek szkody przez powódkę z tytułu niedojścia do skutku zdarzeń opisanych w § 6 ust. 2 umowy. Ponadto, w w/w kontekście, nie bez znaczenia powinna być okoliczność, że powódka także jest użytkownikiem pól w istniejącej stacji transformatorowej, znajdującej się na nieruchomości stanowiącej własność pozwanej, z czego powódka nieodpłatnie korzysta. Powyższy

fakt, świadczy o tym, że dochodzenie przez powódkę w/w kary umownej jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i jako takie nie może korzystać z ochrony prawnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lutego 2019 r. strony, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarły dwie umowy o przyłączenie do sieci. Pierwszą opatrzoną nr (...), drugą zaś nr (...). Przedmiotem każdej z nich było wybudowanie przez pozwaną jednej stacji transformatorowej z niezbędną instalacją sieciową na należącym do niej terenie oczyszczalni ścieków przy ul. (...) w M. oraz przyłączenie tak zmodernizowanej instalacji do sieci powódki. (...) transformatorowa ujęta w umowie nr (...) oznaczona była numerem (...) - WO 2035. Natomiast stację transformatorową ujętą w umowie nr (...) oznaczono numerem (...) - (...).

W harmonogramach realizacji przyłączenia zawartych w umowach przewidziano, że powódka opracuje i uzgodni dokumentację projektową konieczną do zrealizowania przyłącza w terminie 12 miesięcy od daty wpłaty zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie oraz zrealizuje przyłącze oraz niezbędne zmiany w swojej sieci w terminie 5 miesięcy od dnia uzyskania wymaganych ostatecznych decyzji administracyjnych. Na stronie pozwanej spoczywał obowiązek:

- wybudowania stacji transformatorowej wraz z instalacją sieciową,
- opracowania i uzgodnienia z powódką dokumentacji projektowej koniecznej dla zrealizowania instalacji odbiorczej,
- opracowania i uzgodnienia z powódką Instrukcji (...) z uwzględnieniem warunków określonych w Instrukcji (...) i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej obowiązującej w obszarze działania powódki. Instrukcja (...) miała podlegać uzgodnieniu z powódką przed przyłączeniem instalacji pozwanej do sieci powódki.

Nadto pozwana zobowiązała się do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji lub przedstawienia zawartej z powódką umowy kompleksowej w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia doręczenia informacji o zrealizowaniu przez pozwaną prac pozwalających na przyłączenie instalacji pozwanej do sieci powódki.

W obydwu umowach przewidziano też, że pozwana będzie miała prawo do naliczenia kary umownej w przypadku niedotrzymania przez powódkę jej zobowiązań w zakresie przygotowania dokumentacji projektowej i infrastruktury pozwalającej na przyłączenie instalacji pozwanej do swojej sieci. Natomiast dla obu stron zastrzeżono prawo do naliczenia kary umownej w przypadku niedotrzymania przez którąkolwiek z nich zobowiązań w zakresie zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji lub przedstawienia umowy kompleksowej, jak również w zakresie dostarczania i odbioru energii elektrycznej. Strona odpowiedzialna za opóźnienie zobowiązana została do zapłacenia drugiej stronie kary w wysokości 45,59 zł za każdy dzień opóźnienia, łącznie jednak nie więcej niż 22.793,38 zł.

Dowód:

- umowy k. 29-31v, 80-82v

Pismami z dnia 26 czerwca 2020 r. powódka zawiadomiła pozwaną o zakończeniu pracy związanych z budową przyłącza energetycznego dla stacji transformatorowych pozwanej oraz o pozytywnym zakończeniu odbioru technicznego tych urządzeń. Poinformowała też pozwaną, że w celu przyłączenia instalacji odbiorczej muszą zostać złożone następujące dokumenty:

- wypełniony wniosek o przyłączenie instalacji odbiorczej do sieci,
- kopie pozwoleń na budowę obiektów bądź zaświadczeń o dopełnieniu obowiązku zawiadomienia o zakończeniu budowy, bądź decyzji zezwalających na użytkowanie obiektów
- uzgodnione z powódką Instrukcje (...) Ruchowej.

Nadto poinformowała pozwaną, że jest zobowiązana zawrzeć umowę o świadczenie usług dystrybucji, albo przedłożyć zawartą umowę kompleksową w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma przy uwzględnieniu terminów realizacji przyłączenia określonych w umowach. Zwłoka w wykonaniu tego obowiązku będzie stanowiła podstawę do naliczenia przez powódkę kar umownych.

Dowód:

- pismo z 31.03.21 r. k. 34-35v
- pismo z 26.06.20 r. k. 65-66
- protokół odbioru k. 85-86v

Już 29 czerwca 2020 r. pozwana złożyła powódce wnioski o przyłączenie instalacji odbiorczej do sieci. Zostały one zweryfikowane negatywnie z uwagi na brak protokołów odbiorów instalacji wykonanej przez pozwaną. Wcześniej, bo 10 czerwca 2020 r. pozwana złożyła powódce wnioski o zawarcie umów kompleksowych dla wybudowanych stacji transformatorowych.

Dowód:

- pismo z 31.03.21 r. k. 34-35v
- wnioski k. 67-68, 109-112
- pismo z 04.08.20 r. k. 69-69
- potwierdzenie nadania k. 113
- wydruk z ze strony śledzenia przesyłek k. 114

Działający na zlecenie pozwanej R. B. zwrócił się do powódki o uzgodnienie Instrukcji (...) Ruchowej dla stacji transformatorowej nr (...) - 2035 dopiero w dniu 26 października 2020 r. Do swojego pisma załączył m.in. sam projekt instrukcji.

Projekt instrukcji dotyczący stacji transformatorowej nr (...) - (...) został przedłożony powódce jeszcze później, bo 7 stycznia 2021 r.

Dowód:

- pismo z 26.10.20 r. k. 70-71
- instrukcja k. 87

W dniu 12 stycznia 2021 r. powódka wystawiła dwie noty za niedotrzymanie terminu do zawarcia umów o świadczenie usługi dystrybucji lub przedstawienia umowy kompleksowej. Każda z nich opiewała na kwotę 2.416,27 zł. Wyliczono ją mnożąc stawkę 45,59 zł przez 53 dni.

Pozwana odmówiła zapłaty naliczonych kar, a późniejsza wymiana korespondencji między stronami nie doprowadziła do zmiany jej stanowiska.

Dowód:

- pismo z 31.03.21 r. k. 34-35v
- noty k. 37-37v

- wezwanie k. 38

- pismo z 05.01.22 r. k. 107-108

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów przedstawionych przez strony. Ich walor nie był kwestionowany przez strony. Również Sąd nie dopatrzył się okoliczności, które podważałyby ich wartość dowodową.

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła od strony pozwanej zapłaty kar umownych przewidzianych w umowach o nr (...). Możliwość ich naliczenia została przewidziana w §§ 9 ust. 2 umów. Zgodnie z tymi postanowieniami w przypadku niedotrzymania przez którąkolwiek za stron zobowiązań wynikających z §§ 6 ust. 2 lub ust. 3, strona odpowiedzialna za opóźnienie zobowiązała się do zapłacenia drugiej stronie kary umownej w wysokości 45,59 zł za każdy dzień opóźnienia, jednak nie więcej niż 22.793,38 zł. §§ 6 ust. 2 umów definiował obowiązek zawarcia przez pozwaną umowy o świadczenie usług dystrybucji lub przedstawienia zawartej umowy kompleksowej w terminie 60 dni od dnia doręczenia informacji o zrealizowaniu przez powódkę prac pozwalających na przyłączenie urządzeń pozwanej do sieci. Z kolei §§ 6 ust. 3 obu umów zobowiązywał strony do rozpoczęcia dostarczania i odbioru energii elektrycznej w terminie 14 dni od zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji lub umowy kompleksowej.

Powódka zawarła informację o zrealizowaniu prac umożliwiających przyłączenie do sieci elektrycznej urządzeń pozwanej pismem z dnia 26 czerwca 2020 r. Jednocześnie poinformowała pozwaną, że w celu przyłączenia instalacji odbiorczej muszą zostać złożone: wypełniony wniosek o przyłączenie instalacji odbiorczej do sieci, kopie pozwoleń na budowę obiektów bądź zaświadczeń o dopełnieniu obowiązku zawiadomienia o zakończeniu budowy, bądź decyzji zezwalających na użytkowanie obiektów oraz uzgodnione z powódką Instrukcje (...) Ruchowej.

Obowiązek opracowania przez pozwaną w/w instrukcji wynikał z §§ 4 ust. 5 umów. W sposób wyraźny uzależniono w nich przyłączenie do sieci od uprzedniego uzgodnienia tych instrukcji.

Informacje zawarte w piśmie z 26 czerwca 2020 r. dotarły do pozwanej najpóźniej 29 czerwca 2020 r., albowiem tego dnia złożyła powódce wnioski o przyłączenie instalacji odbiorczej do sieci. Zatem 60-dniowy termin, o którym mowa w §§ 6 ust. 2 umów upływał 28 sierpnia 2020 r.

Zadaniem pozwanej w niniejszym postępowaniu było wykazanie, iż podołała ciężącemu na niej obowiązkowi, czego jednak nie uczyniła.

Faktem jest, że wnioski o zawarcie umów kompleksowych złożyła jeszcze w maju 2020 r. Jednak nie zostały one uwzględnione wyłącznie z przyczyn leżących po jej stronie, a mianowicie z uwagi na brak uzgodnienia Instrukcji (...) Ruchowej. Instrukcje te zostały złożone powódce dopiero 26 października 2020 - w odniesieniu do stacji transformatorowej nr (...) - 2035 oraz w dniu 7 stycznia 2021 w odniesieniu do stacji transformatorowej nr (...) - (...).

Strony nie naprowadziły dowodów wskazujących na zawarcie umów dystrybucji lub umów kompleksowych. Jednakże najwcześniej w tych datach ustały przeszkody do ich zawarcia.

Między 28 sierpnia 2020 r. i 26 października 2020 r. upłynęło 59 dni, zaś między 28 sierpnia 2020 r. i 7 stycznia 2021 r. – 132 dni. Tymczasem do wyliczenia dochodzonych kar umownych powódka przyjęła 53 dni. Mogła zatem zgłosić żądania o wyższej wysokości.

Kwestionując żądania pozwu pozwana zaprzeczyła, by strony łączyła umowa o nr (...). Jednakże powódka przedłożyła kopię tejże umowy, stąd zaprzeczenie pozwanej miało się z rzeczywistością.

Pozwana powoływała się na regulację zawartą w art. 458⁵ § 1 k.p.c. Wedle niej powód jest obowiązany zgłosić wszystkie twierdzenia i dowody w pozwie, a pozwany - w odpowiedzi na pozew. Należy jednak pamiętać, że stosownie do treści

art. 458⁵ § 4 k.p.c. twierdzenia i dowody powołane z naruszeniem art. 458⁵ § 1 k.p.c. mogą być przedstawiane w późniejszym etapie postępowania jeżeli strona uprawdopodobni, że ich powołanie nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynika później. W takim przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być powołane w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym ich powołanie stało się możliwe lub wynika potrzeba ich powołania.

Potrzeba zgłoszenia dowodów z umowy o nr (...) pojawiła się dopiero po złożeniu odpowiedzi na pozew. We wcześniejszej korespondencji pomiędzy stronami poprzedzającej zainicjowania niniejszego postępowania pozwana nie zaprzeczała temu, że prace modernizacyjne miały obejmować dwie stacje transformatorowe. Jednocześnie pismo powódki zawierające nowe dowody, w tym w/w umowę zostało doręczone w terminie przewidzianym w art. 458⁵ § 4 k.p.c. Strona pozwana, która doręczyła odpis odpowiedzi na pozew bezpośrednio pełn. powódki nie wykazała okoliczności przeciwnej.

Pozwana wniosła też o dokonanie miarkowania naliczonych kar w oparciu o przepis art. 484 § 2 k.p.c. Stanowi on, że gdy zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

Instytucja miarkowania kary umownej „stanowi wyraz tzw. prawa sędziowskiego. Ingerencja ta ma doprowadzić (przy uwzględnieniu przesłanek ustawowych) do skutków, w których ostateczna (przesądzona) wysokość kary umownej odpowiadać będzie wyważonym ad casum, słusznym interesom obu stron. Zaś przesłanką „rażąco wygórowanej kary” zachodzi, gdy w świetle oceny określonego stanu faktycznego można mówić o tym, że kara umowna w zastrzeżonej wysokości jawić się będzie jako nieadekwatna. Katalog kryteriów pozwalających na zmniejszenie kary umownej jest otwarty, co zapewnia możliwość elastycznego orzekania w tym zakresie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 kwietnia 2021 r., sygn. I CSK 664/20, wyrok Sądu Najwyższego z 17 września 2020 r., sygn. I CSK 614/18, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 maja 2021 r., sygn. I AGa 21/21).

Argumentem przemawiającym z zmniejszeniem kar umownych naliczonych przez powódkę miało być to, iż powódka nie poniosła szkody, a nadto okoliczność, iż użytkuje stacje transformatorowe znajdujące się na terenie nieruchomości pozwanej.

Sąd z tym stanowiskiem się nie zgodził, albowiem dochodzone kwoty w żadnej mierze nie jawią się jako wygórowane. Co więcej, powódka mogła domagać się ich zasądzenia w wyższej wysokości. Nadto kara umowna ze swojej istoty nie musi łączyć się z wystąpieniem szkody. Z kolei kwestie związane z użytkowaniem gruntu pozwanej przez powódkę winny stać się przedmiotem umowy, a nie argumentem uzasadniającym zastosowanie regulacji zawartej w art. 458⁵ § 4 k.p.c.

Ostatecznie zatem roszczeniu głównemu powódki, wywodzonemu z §§ 9 ust. 2 umów o nr (...) należało udzielić ochrony prawnej co do zasady i wysokości.

Powódka domagała się nadto odsetek ustawowych za opóźnienie. Podstawę tego roszczenia stanowił art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z tym przepisem wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Domaganie się odsetek jest dopuszczalne także wówczas, gdy wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.).

Powódka domagała się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 27 stycznia 2021 r., albowiem na dzień 26 stycznia 2021 r. przypadał termin płatności należności wynikających z wystawionych przez nią not o nr

3A0024921/10238103/2021 i 3A0024922/10238103/2021, które przesłała pozwanej. Pozwana przy tym nie zgłosiła zarzutów co do oznaczenia daty wymagalności roszczenia głównego.

W konsekwencji także roszczenie odsetkowe należało uwzględnić w całości, czemu Sąd dał wyraz w pkt I wyroku

W pkt II wyroku zawarte zostało orzeczenie o kosztach procesu. Zapadło ono w oparciu o przepis art. 98 §1 k.p.c. Pozwana przegrała proces, więc powinna zwrócić powódce poniesione przez nią koszty. Składały się na nie:

- opłata od pozwu (400 zł) ustalona zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

- wynagrodzenie pełnomocnika (900 zł) ustalone zgodnie z regulacją zawartą w § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

- opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Ostatecznie tytułem kosztów procesu Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.317 zł.